

inżyniera, kierownik placówki stałego nadzoru podatkowego może wyrazić zgodę na wywóz cukru bezpośrednio z pakowni, jeżeli zachowane zostaną następujące wymagania:

- 1) fakt możliwości skrócenia w ten sposób czasu załadunku cukrem środków transportowych jest dostatecznie oczywisty,
- 2) warunki lokalowe pakowni pozwalają na wyraźne rozgraniczenie opakowań z cukrem przeznaczonym do wywozu od opakowań z cukrem, które równocześnie przekazywane są do magazynu,
- 3) wywóz cukru nadzorowany będzie przez magazyniera albo innego wyznaczonego przez niego pracownika.

2. Jeżeli warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie może być dochowany, kierownik placówki stałego nadzoru podatkowego może się zgodzić na bezpośredni wywóz cukru z pakowni tylko wtedy, jeżeli na czas wywozu przekazywane cukru do magazynu zostanie przerwane.

3. Na czas wywozu cukru bezpośrednio z pakowni kierownik placówki stałego nadzoru podatkowego zarządza sprawowanie nad pakownią nieprzerwanej kontroli przez pracownika szczególnego nadzoru podatkowego. Pracownik ten może zażądać przerwania wywozu, jeżeli stwierdzi, że wymagania, o których mowa w ust. 1 i 2, nie są zachowane.

4. Bezpośrednio po zakończeniu załadunku cukru przepust, przez który cukier z pakowni wydawano, powinien być zamknięty i przez pracownika szczególnego nadzoru podatkowego ponownie urzędowo zabezpieczony.

5. Cała ilość cukru, który ma być wywieziony bezpośrednio z pakowni, powinna być zapisana do konsygnacji przed rozpoczęciem wywozu.

6. Po zakończeniu załadunku magazynier lub zastępujący go przy wywozie pracownik sprawdza zgodność danych konsygnacji ze stanem faktycznym stwierdzonym w załadowanych środkach transportowych i bezzwłocznie zapisuje wywiezioną ilość cukru na przychód i na rozchód w książce magazynowej przychodu i rozchodu cukru.

7. Jeżeli stwierdzony stan faktyczny nie zgadza się z danymi konsygnacji, stosuje się tryb postępowania przewidziany w § 12 ust. 2.

Rozdział 5.

Sprawdzanie zapasów cukru.

§ 16. 1. Pracownicy szczególnego nadzoru podatkowego są obowiązani do przeprowadzania w cukrowniach obrachunków zapasów cukru w terminach określonych w § 2 ust. 1 pkt 4 lit. a) i mogą takie obrachunki przeprowadzać również w terminach dowolnych.

2. Stwierdzony w wyniku przeprowadzonego obrachunku ubytek cukru przekraczający wskaźnik dopuszczalnych ubytków naturalnych podlega opodatkowaniu w wysokości i w terminie określonych w przepisach o podatku obrotowym.

3. Wyniki badania zapasów cukru powinny być ujęte w odrębnym protokole podpisanym przez przedstawiciela cukrowni i kontrolującego.

§ 17. Przepisy § 16 mają zastosowanie również do zapasów cukru nie opodatkowanego magazynowanego poza cukrownią, z tą różnicą, że pracownicy szczególnego nadzoru podatkowego nie mają obowiązku przeprowadzania obrachunków miesięcznych w okresie trwania kampanii.

§ 18. 1. Po zakończeniu ruchu cukrowni stały nadzór podatkowy wspólnie z wyznaczonym przez dyrektora cukrowni pracownikiem powinien dokonać szczegółowego obrachunku zapasów cukru gotowego, półproduktów i odpadów. Wyniki tego obrachunku, prócz wpisu w księdze magazynowej, powinny być ujęte odpowiednim protokołem, którego jeden egzemplarz otrzymuje cukrownia, a drugi wydział finansowy przyzidium powiatowej rady narodowej.

2. Po przeprowadzeniu obrachunku zapasów, o którym mowa w ust. 1, stały nadzór nad cukrownią znosi się, a szczególny nadzór podatkowy w przemyśle cukrowniczym wykonywany jest tylko drogą okresowych i doraźnych kontroli, obejmujących wszystkie lub niektóre czynności wymienione w § 2 ust. 1 pkt 1 lit. a) i b) oraz pkt 4 i 5.

§ 19. 1. Jeżeli dokładne ustalenie zapasów, o którym mowa w § 18, okaże się niemożliwe, a zachodzi podejrzenie, że faktyczna ilość cukru znajdującego się w magazynie jest niezgodna ze stanem wynikającym z księgi magazynowej przychodu i rozchodu cukru, magazyn cukru podlega natychmiast — na razie tymczasowemu — urzędowemu zabezpieczeniu na podstawie pisemnej decyzji kierownika placówki stałego nadzoru podatkowego, której jeden egzemplarz powinien być doręczony dyrektorowi cukrowni.

2. W wypadkach, o których mowa w ust. 1, kierownik placówki stałego nadzoru podatkowego wyznacza jednego z pracowników stałego nadzoru podatkowego do sprawowania stałego nadzoru nad magazynem, a protokół z obrachunku (§ 18) wraz z wszelkimi materiałami mogącymi posłużyć do podjęcia decyzji bezzwłocznie przekazuje za pośrednictwem wydziału finansowego przyzidium powiatowej rady narodowej wydziałowi finansowemu przyzidium wojewódzkiej rady narodowej, który po zbadaniu sprawy wydaje decyzję w sprawie utrzymania względnie zaprzestania stałego nadzoru nad magazynem.

3. W okresie sprawowania stałego nadzoru nad magazynem cukru wstęp do magazynu i wywóz cukru z magazynu mogą się odbywać tylko w obecności pracownika szczególnego nadzoru podatkowego.

Rozdział 6.

Przepisy końcowe.

§ 20. Przepisy zarządzenia dotyczące:

- 1) wydziałów finansowych przyzidium wojewódzkich rad narodowych — stosuje się odpowiednio do wydziałów finansowych przyzidium rad narodowych miast wyłączonych z województw,
- 2) wydziałów finansowych przyzidium powiatowych rad narodowych — stosuje się odpowiednio do wydziałów finansowych przyzidium miejskich rad narodowych miast stanowiących powiaty i dzielnicowych rad narodowych w miastach wyłączonych z województw.

§ 21. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 26 września 1957 r. w sprawie wykonywania szczególnego nadzoru podatkowego w przemyśle cukrowniczym (Monitor Polski z 1957 r. Nr 80, poz. 483 i z 1958 r. Nr 86, poz. 487).

§ 22. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Minister Finansów: S. Majewski

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 24 sierpnia 1968 r.

w sprawie specjalnego leczenia, przeszkolenia oraz usprawnienia w ośrodkach rehabilitacji osób pobierających renty inwalidzkie.

Na podstawie art. 61 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracow-

ników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6), art. 33 ust. 4 ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym

żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1963 r. Nr 55, poz. 299) oraz art. 31 ust. 5 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 12, poz. 70) zarządza się, co następuje:

§ 1. Osoby pobierające renty uzależnione od inwalidztwa, zwane dalej „inwalidami”, mogą być poddawane specjalnemu leczeniu, przeszkoleniu oraz usprawnieniu w ośrodkach rehabilitacji, w celu całkowitego lub częściowego przywrócenia im zdolności do pracy lub zapobieżenia pogorszeniu stanu zdrowia, na ich wniosek (§ 2) lub z urzędu (§ 3).

§ 2. Wniosek o objęcie świadczeniami, o których mowa w § 1, inwalidzi zgłaszają do właściwego dla ich miejsca zamieszkania wydziału zdrowia i opieki społecznej prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) za pośrednictwem:

- 1) zakładu przemysłowej służby zdrowia lub innego zakładu opieki zdrowotnej otwartej, sprawującego opiekę nad zakładem pracy zatrudniającym inwalidę, a gdy inwalida nie pracuje — za pośrednictwem właściwego zakładu opieki zdrowotnej otwartej przeznaczonego dla ogółu ludności — jeżeli wniosek dotyczy specjalnego leczenia lub usprawnienia w zakładach (komórkach) rehabilitacji leczniczej,
- 2) wydziału zdrowia i opieki społecznej prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej rady narodowej) właściwego dla miejsca zamieszkania inwalidy — jeżeli wniosek dotyczy przeszkolenia zawodowego.

§ 3. 1. Postępowanie o objęcie inwalidów świadczeniami, o których mowa w § 1, z urzędu wszczynają komisje lekarskie do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, zwane dalej „komisjami lekarskimi”.

2. Jeżeli komisja lekarska uzna potrzebę specjalnego leczenia inwalidy albo usprawnienia w zakładach (komórkach) rehabilitacji leczniczej bądź przeszkolenia w zakładach rehabilitacji zawodowej, właściwy organ rentowy przesyła wyciąg z orzeczenia komisji lekarskiej zawierający odpowiednie wskazania do wydziału zdrowia i opieki społecznej prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

§ 4. 1. Po otrzymaniu wniosku inwalidy (§ 2) lub wy ciągu z orzeczenia komisji lekarskiej (§ 3) wydział zdrowia i opieki społecznej prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) kieruje inwalidów wymagających:

- 1) specjalnego leczenia lub usprawnienia w zakładach (komórkach) rehabilitacji leczniczej — do właściwej wojewódzkiej (miejskiej) przychodni specjalistycznej,
- 2) przeszkolenia zawodowego — do zakładów rehabilitacji zawodowej w trybie określonym w przepisach o planowym zatrudnianiu inwalidów.

2. W wypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1, wojewódzka (miejska) przychodnia specjalistyczna kieruje inwalidę do zakładu (komórki) właściwego do przeprowadzenia specjalnego leczenia lub usprawnienia, zawiadamiając o tym ten zakład (komórkę).

§ 5. 1. Zakład, do którego inwalida został skierowany z urzędu na specjalne leczenie, przeszkolenie lub usprawnienie, zobowiązany jest zawiadomić wydział zdrowia i opieki społecznej prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) o sposobie realizacji wskazań komisji lekarskich.

2. W razie gdy inwalida skierowany z urzędu odmówi poddania się specjalnemu leczeniu, przeszkoleniu lub usprawnieniu zgodnie z ustaleniami zakładu, do którego został skierowany, należy uzyskać od niego pisemne oświadczenie o przyczynach odmowy. W razie niemożności uzyskania takiego oświadczenia lub niezgłoszenia się w zakładzie — należy sporządzić odpowiednią adnotację.

3. Oświadczenie lub adnotację, o których mowa w ust. 2, zakład przesyła do wydziału zdrowia i opieki społecznej prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), który zawiadamia o tym właściwy organ rentowy.

4. Przepisów ust. 3 nie stosuje się, jeżeli inwalida nie wyraża zgody na przeprowadzenie postępowania lekarskiego stanowiącego ryzyko większe od przeciętnego; okoliczność tę stwierdza zakład, do którego inwalida został skierowany.

§ 6. 1. Przepisy zarządzenia stosuje się odpowiednio również do osób pobierających renty uzależnione od inwalidztwa na podstawie przepisów:

- 1) ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 19),
- 2) ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 69, poz. 436),
- 3) ustawy z dnia 28 czerwca 1962 r. o zaopatrzeniu emerytalnym członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych, ich domowników oraz ich rodzin (Dz. U. z 1966 r. Nr 1, poz. 1),
- 4) ustawy z dnia 29 marca 1965 r. o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników (Dz. U. Nr 13, poz. 90),
- 5) ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy (Dz. U. Nr 3, poz. 8),
- 6) ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 10),
- 7) ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 11),
- 8) ustawy z dnia 24 stycznia 1968 r. o rentach i innych świadczeniach dla rolników przekazujących nieruchomości rolne na własność Państwa (Dz. U. Nr 3, poz. 15) oraz w związku z art. 20 ust. 3 tej ustawy — przepisy ustawy z dnia 28 czerwca 1962 r. o przejmowaniu niektórych nieruchomości rolnych w zagospodarowanie lub na własność Państwa oraz o zaopatrzeniu emerytalnym właścicieli tych nieruchomości i ich rodzin (Dz. U. Nr 38, poz. 166).

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: w z. J. Rutkiewicz

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa 34,
ul. Powiśńska 69/71 (skrytka pocztowa nr 3).

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”. Zakład nr 1. Warszawa, ul. Tamka 3.